

Son hazırlıklarını yapmış ve artık randevu gününü bekliyorlardı Mehtap Kara (Sevda) ile birlikte. Karadeniz'in gür ormanlarından, orada savaşıyor yoldaşlarından Karadeniz'in emekçi halkından bir selam taşıyacaktı, Munzurlara, Muharrem'e, Aşkın'a, Cafer'e ve Dersim halkına... Karadeniz'deki gerilla yaşamının ardından direnişin sembolü, onlarca yoldaşın kanı ve canıyla sulanmış topraklara atacağı adımın heyecanı ve coşkusuyla paylaşıyordu Mehtap Kara'yla. Munzur'un coşkun akışı yüreğini coşturuyor, hırçınlığı kavgasını biliyordu. Ve bu düşlerde Emel Kılıç da vardı. Onun adıyla adımlayacaktı Dersim dağlarını. Onu düşündükçe düşmana olan öfkesi daha da büyüyordu.

Çünkü Emel Kılıç'ın Dersim'de faaliyet yürütme isteğini biliyordu. Düşlerden sıyrılıp Mayıs 2003'ü hatırladı. En öndeydi Emel Kılıç. Grubun öncülüğünü üstlenmişti. Köyden noktaya varacak yolda gelecek ilk saldırıyı göğüsleyeceklerin başındaydı. Kendisi de arkasında adımlıyordu patikayı. Derken silah sesleri... Ve şimdi Emel Kılıç'ın en çok istediği topraklarda onun adıyla savaşacak olmanın gururunu yaşıyordu. Emel Kılıç bir Dersimli olarak Karadeniz'de ölümsüzleşirken, kendisi de bir Karadenizli olarak Dersim halkına umut taşıyacaktı. Tıpkı 4 yıl boyunca Karadeniz halkına taşıdığı umut gibi. Samsun'dan Tokat'a, Ordu'dan Giresun'a köy patikalarına bir iz bırakarak gelmişti Dersim'e.

Dersim birliği açıklandığında adı okunan yoldaşlar arasındaydı Karadeniz'de kodlanmış ismiyle Münire (Nurşen Aslan) yoldaş. Tüm grup bileşeninde olduğu gibi Dersim'de faaliyet yürütecek olmanın büyük onuru ve coşkusuyla yaşarken diğer yandan da bir bilinmezliğe gidecek olmanın kaygısını da yaşıyordu. Ama bu kaygı umudunu ve coşkusuyla hiçbir zaman sınırlandırmadı. Yüreğinde tarifsiz duygularda yaşıyordu. Sadece adımladığı dağ patikalarını değil, doğduğu toprakları da ardında bırakacaktı. Almus barajının sularına gömülü köyünü düşündü. Hiç

görmediği ama çokça anlatılan köyünün mezrasında dolaşırken ya da bir gerilla olarak umut taşırken düşledi kendisini. Ve bu düşler çocukluğuna taşıdı yolculuğu.

Soğuk bir kış akşamı çalan kapılarını açtığında karşısında gördüğü iki yabancıyı tanımaya çalıştı. İlk defa gördüğü bu insanlar her gelişlerinde okuduğu okulda aşılarmaya çalışılan bireyci-bencil kişiliğin tersine paylaşımı ve sevgiyi-dürüstlüğü anlatıyorlardı. Son gelişlerinde bir öykü anlatmıştı bir tanesi; "Bir kral sarayını çevreleyen çiçekleri kökten temizlemek için seferberlik başlatmış. Ancak dalı koparılan her çiçek daha bir gür ve daha bir güçlü sarmalamaya başlamıştı sarayı. Çiçekler çoğaldıkça kral daha fazla seferberlik ilan etmiş. Ama nafile. Çiçeklerin çoğalıp sarayı çevrelemesini bir türlü engelleyememiş ve sonuçta yenilgiyi kabullenmiş."

Direnişi ilk kez bu öyküde dinlemişti/duymuştu. Bir sabah televizyonlarda "Amasya Taşova'da bir çatışmada ölü ele geçirilen teröristten" bahsediliyordu. Fotoğrafını gördüğünde tanıdı Özgür Kemal Karabulut'u. Bahar Çiçekleri ve Kral'ı anlatan karşısında duruyordu. Ve devrimcilere olan yaklaşımında derin etkiler bırakmıştı Özgür Kemal Karabulut. Devrimcilerle-Partizanlarla içiçe olan bir aile içersinde büyüyordu. Bu durum yaşıyla beraber düşüncelerinin de olgunlaşmasına yardımcı oluyordu. Bu dönemde GB saflarında örgütlenmenin adımlarını atıyordu. Artık örgütlü bir yaşamın gereklilikleri ve sorumluluklarıyla hareket ediyor, verilen her görevi büyük bir istek ve coşkuyla yaşama geçirmeye çalışıyordu.

Bir Eylül sabahı randevusunda yoldaşlarından aldığı bir haber yaşamında derin etkiler bırakan bir izdüşüm oluyordu. 4 Partizan Karadeniz'de Dumanlı Dağlarını kanlarıyla sulamıştı. Bunlardan bir tanesi yakın akrabası olan Bahattin Günel yoldaşı. Ailenin ikinci şehidiydi. Daha önce de Duran Salman kavganın sıcaklığıyla yıkanmıştı. Daha bir sıkı sarılmanın zamanı kavgaya diye düşündü.

Artık verilen her görev kavgayı büyütmenin bir adımıydı onun için. Bir gün yoldaşlarıyla yaptığı randevuda önlerine konan bombalama eylemine kafa yoruyordu yoldaşı ve akrabası olduğu Aşkın ve Sinan'la beraber. Faşist birine ait bir oteli bombalayacaklardı. Otel hem fuhuş yaptıran hem de devrimcilere saldırmayla ön plana çıkan bir faşiste aitti. Yaptıkları keşif sonrası eylem planını aktardılar sorumlu yoldaşlarına... Ve eylem gününü netleştirerek ayrıldılar randevudan. Elleri bir gün sonra faşistlerin beyninde patlayacak olan "Partizan Öfkesinin" vermiş olduğu coşkuyla eve doğru yol aldılar. Sabah büyük bir heyecan ve sevinçle uyandı kurmuş olduğu alarmın çalmasıyla. Bu alarm aynı zamanda yapacakları eylemi işaret ediyordu. Öğlene doğru uygun bir yerde randevulaştılar Aşkın ve Sinan'la. Sonra Partizan Öfkesini sakladıkları yerden alıp, son bir keşif için otelin çevresinde bir tur attılar. Ve akşam karanlığıyla beraber otelin kapısına doğru yanaştılar. Son bir hamleyle ellerindeki "Öfkeyi" bıraktılar faşistin burnunun

dibine. Henüz köşeyi dönmemişlerdi ki büyük bir öfkeyle sarstı her yeri hesap sorumlulukları.

GB'nin bir militanı olarak umut taşıyordu emekçi halka. Kâh gazete dağıtımında, kâh bir yazılamada... Bir gün basın açıklamasında, bir akşam korsanda... Sonrasında ise İstanbul semt faaliyetinde görev aldı. Pratiğin-kavganın sıcağında kavruluyordu. Bu dönem İstanbul'da yapılan bir operasyonda alınanlardan biriydi. 16 yaşındaydı alındıkları operasyonda. Yaşına bakıldığında küçük bir çocuğu andıran görüntüsüne tezat düşüncelerinin olgunluğuydu onu kavgaya dâhil eden. Gözaltında bir Partizanın yapması gereken tavrı takındı ve düşmana taviz vermedi. Düşman onu bırakmak zorunda kaldı. Serbest bırakıldıktan sonra da mücadele azminde hiçbir kırılma yaşamadan daha bir sıkı sarıldı görevlerine. Her geçen gün daha ileri bir mücadele içerisinde hızlı adımlarla ilerliyordu.

Artık kavganın en sıcak yerinde gerilla alanında faaliyet yürütme isteği ile dolup taşıyordu yüreği tıpkı Aşkın gibi... Düşünceleri netleşmeye başlamış ve kesin kararını aktarmıştı yoldaşlarına. Nihayet beklediği haber gelmişti yoldaşlarından. Üç kişi birlikte katılacaklardı gerillaya. Kendisi, Aşkın ve Sinan Günel. Sinan birkaç hafta önce gidecekti kendilerinden o da tıpkı Aşkın gibi Nurşen'in örgütlendiği süreçten itibaren birlikte faaliyet yürüttüğü kavga yoldaşı ve akrabasıydı. Bir kez daha kesişti üç Partizanın yüreği kavganın en sıcak arenasında, gerillada...

Evden çıkarken son kez baktı annesine, babasına ve kardeşlerine... İçten bir selamdı onlara sessizce söylediği. Veda etmeyi doğru bulmadı çünkü yüreğinde ve kavgasında var edecekti onları. Sonra korsanlarla kızıştırdığı yaşadığı semtin sokaklarını, randevu yerlerini hatırladı. Her randevu yeri kendisinde büyük umutlar ve cüretler yaratıyordu, hele son randevusu düşlerinin gerçekliğini yansıtan bir randevuydu ve yaptığı yolculuğun ilk adımını atmıştı orada.

Araç ilerledikçe, gözlerini Karadeniz'in gür ormanlarından ayıramıyordu. Birkaç saat sonra artık kendisine mekân olacak bu ormanların içinde, patikaları adımlarken düşündü kendisini. Gerçek olan bir düştü bu ve kuryenin "yaklaşıyoruz son hazırlıklarınızı yapın" uyarısıyla sıyrıldı bu düştten. Araç, ışıklarını söndürmüş, ağır ağır ilerliyordu orman yolunda. Derken kurye yoldaşın "geldik inebilirsiniz" sözleriyle araçtan indiler. İndikleri yerde ormanın içinden kendilerine doğru gelen gerillaları fark ettiklerinde heyecanları daha da artmıştı. Gelenlerle kucaklaştıktan sonra ormanın derinliklerine doğru ilk gerilla yürüyüşünü adımlamaya başladılar. Uzun bir yolculuktan sonra noktaya vardılar. Kendilerini gören gerillaların hepsi şaşkındı. Çünkü gelenler çocuğu andırıyordu. Hele içlerinden bir tanesi vardı ki her zamanki mizacıyla "Ooo burası da çocuk parkına döndü" diyerek ortalığı kahkahalara boğdu. Gerçekten de haklıydı. Çünkü üçü de Siyasi Komiser yoldaşın etrafında adeta bir oyunu andıran hareketlilikleriyle göze batıyorlardı. Mizahıyla ortalığı kasıp kavuran Hasan Akyol ise yaptığı espriyi doğrulayan bu tablo karşısında haklı olmanın gururuyla dolaşıyordu noktada. Ancak çok uzun sürmedi çocuklukları; savaş,

onları, pratikte pişirmeye başlamıştı çünkü. İşte böyle başladı Nurşen'in gerilla yaşamı...

Karadeniz'deki gerilla yaşamı boyunca defalarca girdiği pusularda düşmanını yenmeyi başarmıştı. Tıpkı bilincindeki düşmanı her seferinde alt etmeyi başardığı gibi. İnatçılığı onun en büyük özelliğiydi. Birçok pratiğine damgasını vuruyordu inatçılığı, ama hiçbir zaman kavgasını zarar verecek boyuta gelmesine izin vermedi. O, inatçılığını en çok kavgada ısrar ederek yaşama geçirmeyi başardı.

2001 yılının Eylül ayıydı. Telsizden geçen bir düşman konuşması, düşmana olan kinini artırdı. Kavga yeminlerini bileceği bir kez daha. Düşman, telsizden Sinan Günel'i öldürdüğü haberini veriyordu büyük bir sevinçle. Bu sevince gözyaşıyla ortak olma niyetinde değildi. Özgür Kemal Karabulut'un annesinin sözleri geldi aklına; "Bizim ağlama damarımız yok, kin ve öfke damarımız var."

Şimdi tam da düşmana kin ve öfke kusmanın, hesap sormanın zamanıydı. Kavgasını, kavgalarını büyütme zamanıydı. Ve yaşamı boyunca buna bağlı kalarak sürdürdü mücadeleyi yaşamını. Kadıvaki'nde Sinan Günel, Cihan Fındık ve Mehmet Şahin'in hesabını sormak için yapılan eylem, kavgasına güç katmıştı.

Ordu'ya faaliyete giden birliğin içerisindeydi Münire (Nurşen) yoldaş. Karadeniz'de gerilla faaliyeti yürütmek zordur. Düşmanın kitle üzerinde uyguladığı psikolojik saldırının etkisiyle kitlelerin gerillaya yaklaşımında ve sahiplenmesinde belli olumsuzluklar da yaşanıyordu. Ordu'da faaliyet yürüttükleri süreçte bazen kapılar suratlarına kapanabiliyordu. Ama bu hiçbir zaman umutlarını kaybetmelerine neden olmadı. Faaliyet yürüttükleri süreçte Ordu'da bir köyde Ankara Üniversitesi'nden bir öğretim üyesiyle karşılaşmışlardı. Yoğun bir tartışma yaşamışlardı öğretim üyesiyle. Yaklaşımları ve tavırlarıyla olumlu izler bırakmışlardı üzerinde. Daha sonra gazetelere manşet olmuştu bu faaliyetleri. Bu faaliyet sürecinde mevsimlik Kürt tarım işçileriyle karşılaşmışlardı. İşçilerin sıcak yaklaşımları Münire yoldaşı oldukça etkilemişti. İşçiler, gerillaların kendilerine bir türkü söylemelerini istemiş, daha sonra kendileri de gerillalar için bir türkü söylemişlerdi. Dönem dönem aklına geldikçe bu türküyü söylüyor ve işçileri anımsıyordu. T. Kürdistanı'nı düşünüyordu. Yok sayılan bir halkı, baskılara karşı direnen Kürt halkını, Dersim'i düşünüyordu. Halaya katıyordu Karadeniz halkını, Dersim halkının yanında.

Artık Dersim'e doğru yol alıyordu. Karadeniz'de başladığı gerilla yaşamı Dersim'de devam edecekti. Birkaç gün içerisinde Aşkın, Muharrem, Cafer ve diğer yoldaşlarla buluşacaktı. Onlardan kısa bir süre önce gelmişti ilk grup Dersim'e. Bekledikleri süre içerisinde bir direniş destanı daha duydular Dersim topraklarında. Üç yiğit Partizan Aşkın, Muharrem ve Cafer kanlarıyla sulamıştı Dersim topraklarını. Oysa tekrardan görüşmek için ayrılmışlardı kısa bir süre önce. Birlikte adımlayacakları dağları, patikaları tıpkı Karadeniz'de olduğu gibi. Yakın bir zamanda mektuplarını almışlardı daha. Dersim halkını anlatıyorlardı Aşkın, Muharrem ve Cafer. O fedakâr, çilekeş Dersim halkını. "Biliyor musunuz; burada Karadeniz'deki gibi önce halka terörist olmadığımızı anlatmaya çalışmıyoruz. Partizancıyız dediğimizde bizi bağırlarına basıyorlar" demişlerdi mektuplarında. Büyük bir sevinçle okumuşlardı mektubu Mehtap Kara ile beraber. Ve tam buluşmaya sayılı günler kala, ölümün o kallesiz yüzüyle bir kez daha karşılaşmışlardı... Ama yüreklerini kaptırmadılar bu acıya. Yas tutmayı zafere ertelediler. Her ölümden olduğu gibi yaralarına bir kez daha tuz basıp devraldılar Dersim'de boşalan mevzileri...

İşte yoldaşlarıyla beraber ilk köye giriyorlardı Dersim'de. Emel adını kodlamıştı Dersim dağlarında. Emel Kılıç'ın en büyük hayalini adını yaşatarak hayata geçiriyordu. Girdikleri köylerde Aşkın'ı, Muharrem'i, Cafer'i, onların direnişlerini anlatıyorlardı köylülere. Onlardan kalan görev omuzlarındaydı. Partiyi Dersim halkıyla birleştirme, onları örgütleme hedefiyle giriyorlardı her köye... Bu dönemde alanı tanımak amacıyla MKP'li dostlarıyla birlikte hareket ediyorlardı. O gün de konakladıkları noktadan araziye gözetlediler gün boyu. Herhangi bir olumsuzluk ve düşman hareketliliğini fark etmediler. Akşam hava kararmaya yakın harekete geçti birlik. Kalabalık bir grupla hareket ediyorlardı.

Arman tepesine yakın bir noktadan geçiyorlardı ki, yoğun silah sesleri geldi. Kendilerini patikanın altına attılar. Emel ve MKP gerillası Dilşad (Özlem Eker) gruptan ayrı düşmüşlerdi. Silah sesleri yoğunlaşarak devam ediyordu. Kendileri de düşmanın konumlandıkları noktaya doğru yoğun atışla karşılık vermeye başladılar. Yoldaşlarının da silah seslerini duyuyorlardı ancak bir türlü bağlantı kuramıyorlardı. Daha iyi bir noktaya çekilmek için harekete geçtikleri bir anda düşman ateşi tekrar yoğunlaşmıştı.

Düşmanın yoğun ateşi sırasında Dilşad bacağından yara almıştı. Deneyimlerinin verdiği avantajla bacağındaki yarayı bağlayıp kanamayı durdurmaya çalıştılar. Ağır değildi yarası. Hareketini zorlasa da düşman çemberinden çıkmayı amaçlıyorlardı. Mevzilendikleri yerden son bir hamle daha yapıp yoldaşlarının çekilebilecekleri hatta doğru yöneldiler. Bu arada Kobra helikopterlerin sesi gelmeye başladı. Adeta kan kusan bir canavar gibi bomba ve kurşunlar yağdırıyordu sağa sola. Bir cehennemi andırıyordu ortalık. Yerleri kendilerini savunmak için uygun değildi. Korunabilecekleri bir yer aradılar. Tam bu esnada ortalarına bir bomba düştü kobradan. Dilşad ikinci bir yara daha almıştı. Artık hareket edemez haldeydi. Emel alandan çıkarmaya çalıştı siperdaşını. Ancak kendisini bırakıp bir an önce yoldaşlarına ulaşmasını istedi Dilşad. Durumu ağırıdı. İkinci yarayı da kasiğinden almıştı. "Ben buradan çıkamayacağım. Sen

yoldaşlara ulaş ve selamlarımı ilet onlara... Mücadelemizde başarılar diliyorum. Sen de moralini bozma" dedi Emel'e.

İlk defa karşılaşmıyordu bu durumla. Aşkın'ı ve Cafer Kara'yı hatırladı. Onlar da yoldaşlarından aynı talepte bulunmuşlardı. Kaybedilecek zaman, daha fazla kayıp demektir ve tahammülü yoktur gerillanın yeni kayıplara. Kolay değil bu kararı vermek. Ama duygular mantığın önünde olmamalıydı. Kucaklaştı siper yoldaşları son kez. Aldı selamını Dilşad'dan yoldaşlarına iletmek için. Dilşad'ın sevgi ve umut dolu son sözleri kulağında yankılanarak yoldaşlarına ulaşmak için mevzilendiği yerden çıktı. Akşam karanlığının vermiş olduğu avantajla kendini sağlam araziye atabilmişti. Şafakla beraber yoldaşlarının gidebileceği noktaya doğru harekete geçti. Kısa bir süre sonra artık yanlarındaydı. Tüm gerillaların gözü Dilşad'ı arıyordu. Bakışlarından anladı Emel. Ve sıcak selamlarını ilettiler onlara Dilşad'ın...

2 Ağustos sabahı Dersim'in bir direnişe daha tanıklık ettiği haberini almışlardı. Mehtap Kara'ydı bu kez kanıyla toprağı sulayan. Birlikte gelmişlerdi Dersim'e. Birbirlerine söyledikleri kavga yeminlerini hatırlardı Aşkın, Cafer ve Muharrem'in ölümsüzleşmesinin ardından. Kavgayı/kavgalarını sürdüreceklerine and içmişlerdi. Bu yemine bağlı kalarak yaşadı ve ölümsüzleşti Mehtap Kara. Şimdi tekrar yineliyordu andını Emel yoldaş. Operasyonun hemen ertesinde geldikleri Kinzir ormanlarının yandığını gördüğünde içindeki yangın daha da büyümüştü Emel'in.

Her geçen gün Dersim'deki faaliyete olan yabancılıklarını atıyorlardı üzerlerinden. Kitle faaliyetine yoğunlaşmış ve kendi ayakları üzerinde doğrulmaya başlamışlardı. Gittikleri her faaliyet, üzerlerinde büyük etki yaratıyordu. Nasıl yaratmasın ki, köylüler Partizancıları bağrına basıyordu. Gerçekten de savaş köylüleri de olgunlaştırıyordu. Tıpkı Emel'i olgunlaştırdığı gibi. Komutanlık kendi içinde yeniden bir düzenleme yapacaktı. Yeni görevlendirmeler içinde Emel de vardı. Ancak yoldaşlarına bu göreve henüz hazır olmadığını söyleyerek kabul etmemişti. Ancak süreç Emel'in de görev almasını bir zorunluluk olarak dayattığında bu konuda hiçbir tereddüt yaşamadı. Partinin görev insanlarına ihtiyacı vardı ve bu süreci göğüsleyeceklerden bir tanesi de Emel'di. Parti 8. Konferansını yapmış ve savaşı geliştirme noktasında aldığı kararlara uygun olarak gerilla alanında da bir sürecin adımlarını atmaya çalışıyordu. İşte bu süreçte bölge komutanı olarak çok zor bir görevi üstlenmişti. Parti tarihinde ilk kez bir kadın yoldaş, Emel şahsında bölge komutanlığı görevini almıştı. Egemenler cephesinden kadına biçilen edilgenliğe tezat, savaşın önemli bir yükünü omuzlayacaktı. Ve şehit düştüğü ana kadar da görevini layıkıyla yerine getirmek için büyük bir özveri ve çaba içerisinde oldu.

Yürütmüş oldukları kitle faaliyetinin yanında askeri eylem yapma hedefi de vardı önlerinde. Faaliyet yürüttükleri alanda fuhuş ve uyuşturucuyu yaymaya çalışan Peyik (Çağlarca)

Karakolu'na yönelik bir saldırı eylemi gerçekleştireceklerdi. İlk olarak bir keşif faaliyeti görevi vardı önlerinde. Munzur (Ferdî Karacan)'la birlikte yapacakları karakolun keşfini. Keşif alanına vardıklarında gizliliğe dikkat etmeye çalışıyorlardı. Ancak verdikleri bazı açıklardan kaynaklı düşman keşif faaliyetlerini deşifre etmişti. Geri çekilmek zorunda kalmışlardı. Ancak eylemi yapmaktan geri durmadılar. Birkaç gün sonra yeni bir keşfin ardından, artık bir eylem planı çıkarmışlardı. Eylemin komutanlığını Emel yapacaktı. Grup eylem alanına vardığında karakola hakim bir tepeye yerleştiler. İlk mermileri Emel gönderecekti karakola. Ve eylem anı geldiğinde bastı Emel tetiğe, ardından diğer yoldaşları da hesap soruculuk bilinciyle eşlik ettiler yoldaşlarına. Eylemin başarısının vermiş olduğu coşkuyla geri çekilmeyi de başarıyla yapmışlardı. Arkalarına baktıklarında karakol korkudan çevresini rastgele tarıyordu. Bu durum daha bir coşkundandı onları. Bu Emel'in komutan olarak yönettiği ilk eylemdi. Ve her pratikte olduğu gibi bu da gelişiminde olumlu etkiler yaratmış, kendine olan güvenini artırmıştı. Savaşın içerisinde geliyor, yoldaşlarını da geliştiriyordu.

Dersim'de atılan her adımda büyük emeği olan Partizanlardan biriydi Emel. Yeni katılan her yoldaş coşkusunu artırıyor, geleceğe dair daha büyük hedefleri somutlaştırmasında etkili oluyordu. 2010 yılı da bu anlamda yeni katılımlarla daha da güçlendikleri bir yıl olmuştu. Yine sonbahar gelmiş ve kış hazırlıklarına başlamışlardı. Bu yıl attıkları olumlu adımların ardından kamp faaliyetini de aynı verimlilikle ele almaya çalışmışlardı. Yaptıkları kamp yerinin güvenliğini son bir kez daha gözden geçirdikten sonra kamp faaliyetine başlamışlardı.

Parti ve devrim şehitleri anma haftası vesilesiyle yapılan etkinliğin hemen ertesiydi. 2 Şubat sabahı, şafak vaktiydi. Kamp içinde patlamayı andıran bir ses yankılandı. Ses kadın yoldaşların mangasından gelmişti. Bütün gerillalar yataklarından ayaklanmış ve sesin geldiği yere doğru yönelmişlerdi. Kadın yoldaşların mangasının çatısının çökmüş olduğunu gördüler. Yoğun bir kar yağışı vardı. Zemherinin ayazına inat, ölümün sıcaklığını hissediyorlardı attıkları her toprak parçasında. Zaman ilerliyor ve umutlar artık yavaş yavaş tükeniyordu. 5 kadın Partizan göçük altında, dışarıda ise yoldaşları onlara ulaşmaya çalışıyordu. Ve ilk olarak Emel'e ulaşmışlardı. Cansız bedenine dokunduklarında ölüme bir kez daha kin duydular. Sonra sırasıyla, Derya Aras (Sevda), Gülizar Özkan (Özlem), Fatma Acar (Dilek) ve Sefagül Kesgin (Eylem)'in cansız bedenlerini çıkardılar göçük altından. Ve son kez önlerinde saygı duruşunda bulunarak onlara kavga yeminlerini ettiler.

Hepsinin aklında henüz iki gün önce Emel'in TKP/ML TİKKO Bölge Komutanlığı adına yaptığı konuşma vardı. "...Yoldaşlarımız, insanın insana kulluğunu yok etmek için, yaşamı yaşanılır ve anlamlı kılmak için mücadele ettiler ve savaştılar. Tarihimize ve geleneğimize uygun, kendilerinden öncekiler gibi ideallerimiz uğruna şehit oldular. Onların yaşamları da gerçekleştirmek istedikleri gibi anlamlıydı. Şehit oluşlarıyla, söz ve eylem birliğini pratikleriyle bize gösterdiler. Şehitlerimizin yaşamlarını örnek almalıyız, yaşamlarından öğrenmesini bilmeliyiz, öğrenmeliyiz. Her bir şehit yoldaşımızın örnek alınması gereken yığınlarca özelliği,

pratiği vardır. Kiminin hapisanedeki duruşundan, kiminin işkencehanelerdeki duruşundan, kiminin militanlığından, kiminin savaşçılığından, kiminin komutanlığından, kiminin önderliğinden, kiminin mütevaziliğinden en önemlisi de hepsinde ortak olan yoldaşlarına, halka, devrime ve partiye bağlılıklarından öğrenmeliyiz.

Onlar gibi dava insanı olabilmek hepimizin başarması gerektir. Her şeye rağmen sınıf mücadelesindeki duruşumuzdan taviz vermeden savaşımızı yükseltmek ve zafere ulaşmaktır.

Onların bizden beklediği görevler bellidir; halk savaşımızı, gerilla savaşımızı büyütmek, geliştirmek, düşmana kalıcı darbeler indirerek zaferimizin teminatını sağlamak.

Onları anmak, onları yaşamak, onlara layık olmak; andaki görevlerimize sıkı sıkıya sarılarak güçlü, yılmaz, yıkılmaz bir savaş örgütü yaratmaktır.”

(Dersim'den bir yoldaşı)